

Конрива.

Трънчевъ попита:

— Познавашъ ли тазъ госпожа?

— Не. Шикъ, прѣлестно облѣчена.

— Азъ казвамъ: великолѣпно.

— Нѣкоя голѣмкиня?

— Да, и азъ за това ѝ свалихъ шапка... На всѣки случай...

— Тя забѣлѣжи твоята вѣжливостъ и ѝ стана приятно... Та и азъ неволно слѣзнахъ отъ тротуара да ѝ дамъ пжтъ... Има въ нея нѣщо наложително. Аристократизмъ... Ахъ, чакай, и стражарътъ ѝ направи честь. Имашъ право.

— Азъ ти казвамъ... Голѣмкиня е.

Госпожата, която даде поводъ на тоя разговоръ между двамата млади хора — Трънчевъ и Трифоновъ — минаваше вече нататъкъ, съдружена отъ една друга госпожа, по-просто облѣчена. Наистина, първата привличаше общо внимание по богатството и модността на накита си, (ротонда боа — маншонъ — прѣлестъ!); както труфилото ѝ, тъй и маниеритъ и цѣлото ѝ сжщество издавахъ охолната слободия и горделивостъ на едно високо общественно положение.

Тоя день бѣше света недѣля. Двамата приятели се отбихъ у Панаха да четжтъ вѣстници, послѣ сѣднахъ да играятъ на тавла.